

“Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij treurend en dachten aan Sion. In de wilgen op de oever hingen wij onze lieren” Psalm 137: 1 en 2

“Nekt corona de kerk?” kopte enige dagbladen afgelopen week.

Enig leedvermaak is ze niet vreemd. Je hoort in het artikel de gedachte: Het laatste restje mensen dat naar de kerk ging, gaat nu ook niet meer. En ook de journaals op tv melden een dramatische leegloop van de kerken.

Nou is het zeker waar dat de kerken nog lang niet vol zitten. Dat zaten ze al langer niet, maar nu is het nog leger. Maar dat is niet zo raar.

Eerlijk gezegd vraag ik me af of de heren en dames journalisten zich realiseren dat waar het in de rest van de samenleving weer een beetje normaal is met horeca, sportscholen en scholen die weer open zijn, kappers en markten die weer open mogen, het in de kerken nog vaak erg anders is.

Vooraf dat er in de meeste kerken niet gezongen mag worden scoort hoog. Geen koffiedrinken is een goede tweede. Je moet je aanmelden, ook erg vervelend. Je mag niet bij elkaar zitten, geen praatje voor de dienst. Er wordt niet gecollecteerd. Avondmaal vieren we met kleine bekertjes en mondkapjes. Dopen doen we met een schelp. “Er is niks aan” zei een man laatst tegen me. En zo is het.

Ik vind het niet raar dat de kerken niet vol zitten, want dat mag helemaal niet.

Misschien dat mensen die nooit naar de kerk gaan zich niet realiseren hoeveel we hebben ingeleverd. Niet zien dat de kerken wel heel erg hard getroffen worden.

Zolang al deze maatregelen nog van kracht zijn, is de kerk in ballingschap.

We zijn in een vreemd land, waar we de taal niet van spreken, de gewoonten niet kennen en elkaar wantrouwen. De dingen wie we gewend waren zijn ineens “gevaarlijk”, de diensten waar we ons aan optrokken moeten ineens digitaal. Koffiedrinken, zingen, dopen, het is allemaal ineens verdacht. En hoelang gaat dit nog duren?

Israël was ook ooit in ballingschap. “By the rivers of Babylon, where we sat down

Yeah, we wept, when we remembered Zion,” zong een liedje uit mijn jeugd.

Israël kijkt terug. Hoe mooi het was. Wat ze allemaal zijn verloren. Hoe het was.

Net zoals wij: Waarom hadden we niet in de gaten hoe goed het was om naar Gods huis te kunnen? Waarom waardeerden we de collecte niet meer, de koffie en het praatje erbij?

Waarom beseften we niet hoe fijn het is om kindernevendienst en tienernevendienst te vieren en zuchtten we wel eens om nog een extra lied?

Aan Israël's ballingschap kwam toch een einde. Het volk keerde terug naar Israël. Maar het was niet allemaal bij het oude gebleven. Het land en de stad moesten weer worden opgebouwd. Er waren nieuwe mensen, nieuwe gewoonten ontstaan, zoals samenkomen in synagogen. Andere eetgewoonten, de taal was veranderd.

Ik hoop en bid dat het ons ook gaat lukken om opnieuw te beginnen. Niet bij de pakken neer te zitten maar opbouwen. Niet terugkijken. Ja, sommige zaken komen niet meer terug. Maar andere zaken wel. En opbouwen. We kunnen ons ook laten inspireren, nieuwe gewoonten ontwikkelen. Elkaar meer waarderen.

Daarom moeten we elkaar in Gods naam blijven bemoedigen: Houd moed, heb lief.
Ds. Marieke Ariesen – Holwerda